

Konfirmationsgudstjeneste 2018

Klokkeringning

Præludium (konfirmanderne kommer ind i kirken)

Indgangsbøn

Salme: Vi kommer til din kirke, Gud, 478

Hilsen

Indledningskollekt

Læsning: Fil 2,5-11

Salme: Uberørt af byens travlhed, 331

Evangelielæsning: Matt 11,25-30

Prædiken, kirkebøn, apostolsk velsignelse

Salme: Kære Linedanser

Konfirmationstale

Konfirmationshandling

Salme: O Kristelighed, 321

Slutkollekt

Velsignelse

Salme: Du som gir os liv og gør os glade, 369

Udgangsbøn

Postludium (Udgang)

Nytestamentlig læsning, Fil 2,5-11

Epistlen skriver apostlen Paulus til filipperne:

I skal have det sind over for hinanden, som var i Kristus Jesus,

han, som havde Guds skikkelse,
regnede det ikke for et rov
at være lige med Gud,
men gav afkald på det,
tog en tjeners skikkelse på
og blev mennesker lig;
og da han var trådt frem som et menneske,
ydmygede han sig
og blev lydige indtil døden,
ja, døden på et kors.

Derfor har Gud højt ophøjet ham
og skænket ham navnet over alle navne,
for at i Jesu navn
hvert knæ skal bøje sig,
i himlen og på jorden og under jorden,
og hver tunge bekende:
Jesus Kristus er Herre,
til Gud Faders ære.

Evangelielæsning, Matt 11,25-30

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus

På den tid tog Jesus til orde og sagde: »Jeg priser dig, fader, himlens og jordens Herre, fordi du har skjult dette for vise og forstandige og åbenbaret det for umyndige; ja, fader, for således var det din vilje. Alt har min fader overgivet mig, og ingen kender Sønnen undtagen Faderen, og ingen kender Faderen undtagen Sønnen og den, som Sønnen vil åbenbare ham for.

Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let.«

Prædiken ved konfirmationerne 2018

Vi har fået en frelser. Det er en mand med en mission. Han vil gøre verden til bedre sted. Han vil tage det bundne, ufrie menneske og befri det fra de snævre rammer, det har lagt for sig selv. Han ser mennesket, som det *i virkeligheden* er; og han vil hjælpe mennesket til at blive sig selv. Han ser os og tænker: der er noget værdifuldt i det menneske, som vi må have fremelsket. Og han ved, hvordan det skal gøres. Manden hedder Thomas Blachman.

Jeg er ikke så god til at følge med i X-factor. Men jeg har set Thomas Blachmans brandtale i X-factor finalen i år, hvor han rækker ud til alle børn og unge mennesker i landet. Og jeg synes virkelig det er godt, at han kæmper for at give noget positivt videre til de unge. Han kæmper for kreativiteten i børnene, for den er kilden til vores indre potentiale. Og han kæmper for at få det bedste frem i de unge mennesker, han arbejder med.

Det ligger i vores tid, at vi hver især skal finde ind til den særlige unikke kerne, som er mig. Og så gør det os

længselsfulde, når vi ikke kan finde ud af, hvad der unikt ved os. Det er den længsel efter at finde vores egen unikke kerne, som Thomas Blachman taler ind i.

I dag ser vi sporene af den søgen allerede fra de første år af et menneskeliv. I børnehaven har mine børn fået en kompetenceprofil. Og i folkeskolen lægges der meget tidligt planer for fremtiden: der er uddannelsesvalg og karrierevalg. Og det sporer os alt sammen ind på den tankegang, at vi skal finde frem til vores egen unikke kerne.

Jeg er også et barn af min tid. Jeg er dybt bekymret for, om jeg gør det godt; eller bare godt nok. Når jeg den ene dag arbejder længe, fordi jeg gerne vil gøre det godt i mit arbejde som præst, så bliver jeg bange for, at jeg svigter mine børn. Når jeg så den næste dag tager tidligt fri for at være sammen med mine børn, har jeg dårlig samvittighed over, at jeg ikke forbereder mig godt nok til konfirmandundervisningen, til mine prædikener eller at jeg forsømmer nogle af de talrige opgaver, jeg skal have løst.

Og så vågnede jeg for ikke mange morgener siden og havde sådan en underlig følelse af noget uforløst. Jeg havde en

følelse af, at mange af de ting, jeg gerne vil nå og opnå i mit liv bliver forsømt. Jeg kunne ikke sætte fingeren på noget bestemt. Men måske var det bare den her følelse af, at tiden ikke slår til i forhold til de mål, jeg har med at udvikle mine egne unikke evner.

Ja... hvad skal jeg sige? ... Vi gør livet svært for os selv! Mange af jer konfirmander, måske særligt pigerne, vil helst være perfekte og fejlfri. Og det *kan* I ikke være, og hvor ville det da også være forfærdeligt! Og så er der andre af jer, der går i den anden grøft og prøver at opretholde en ligegyldighed over for alt, hvad der foregår omkring jer.

Men det allersværeste er, at vi ser på os selv med de andres øjne. Vi forestiller os, hvad de andre mon tænker om os, og så forsøger vi at passe ind det billede, så vi ikke falder igennem. Vi vil gerne være accepteret af de andre.

Derfor er det vigtigste spørgsmål for os, om der er plads til mig: Har jeg ret til at *være her*? Konfirmanderne kan sikkert huske det fra vores lejr tur, der handlede om Jesus og påsken. At for Jesus handlede det altid om at give hvert

eneste menneske en tro på, en vished om, at *de* havde retten til at være her, at der også var en plads til dem.

I kender det måske, når I kommer ind i et nyt klasselokale, som I aldrig har været i før. Så er man meget optaget af at finde en plads, hvor man føler, det er okay at sidde. Og efter kort tid, så bliver det en vane at sætte sig på den samme plads igen og igen, fordi det føles godt og trygt. Det skyldes angsten for, om vi har ret til at være her. Og det stiller et grundlæggende spørgsmål: Er der nogen, der elsker mig? ... Vi kan aldrig svare med sikkerhed på det spørgsmål. Det vil altid være et spørgsmål om tro: altså om vi stoler på, at det passer, når vores mor eller far eller kæreste eller venner siger, at de elsker os. Vi kan ikke vide, om de elsker os. Det er noget, vi må tro på, stole på, have tillid til.

Det er nemmest at stole på dem, der er os nærmest. Og i deres omfavelse kan vi af og til hvile vores sind fra alle de anstrengelser, vi gør os, for at se godt ud i de andres øjne.

Thomas Blachmans projekt er et meget tidstypisk projekt; det går ud på at få det allerbedste ud af den enkeltes evner. Og det er godt. Vi skal gøre os umage. Vi skal vise, at hvert

eneste menneske har evner og et talent, der kan bidrage til det fælles bedste.

Men vi skal huske, at det ikke er hele historien om os. Hvis vi regner med, at vi skal skabe os selv. Hvis vi forestiller os, at vores liv er lig med vores karriere. Hvis vores selvværd afhænger af vores succes. Så har vi lagt tungere byrder på os selv, end vi kan bære.

Til alle os, der vil bevise for de andre, at vi er vores løn værd, taler Jesus når han siger: ”Kom til mig, alle I som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtomodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let.”

Det er måske ikke alle i kirken, der ved, hvad et åg er. Det er et gammelt redskab, man lagde op på nakken og skuldrene, og så kunne man hænge tunge ting på hver side af åget, sådan at der var ligevægt. Sådan kunne man gå oprejst med sine byrder, to spande vand, for eksempel, uden at armene blev overbebyrdede. Men selvom det er et redskab til at

hjælpe os, så har åget en negativ betydning, nemlig som noget tungt, vi skal kæmpe med at bære.

Hvis vi skal blive i lignelsens sprog, så er vores længsel efter at finde vores egen unikke kerne, som et tungt åg, og vægten svarer til, at vi skal bære os selv.

Men Jesus siger: Mit åg er godt, og min byrde er let. Hvad er det for et åg, Jesus' åg?

Jo, det er dåbens åg. Det er troen. Hvad er troen? Det er ikke troen på trosbekendelsen. Man kan ikke tro på en trosbekendelse. Trosbekendelsen er et teologisk *forsøg* på at beskrive troens indhold. Nej, troens åg er at stole på Guds kærlighed. Det er ikke en evne, vi kan spore hos særligt religiøse mennesker. Det er gave, vi får fra Gud. Så det Jesus tilbyder os, det er, at i stedet for at forsøge at se godt ud i de andres øjne, så kan vi hvile i, at Gud elsker os.

Det ændrer vores perspektiv på os selv og livet.

Så ser vi ikke længere på os selv med de andres øjne, eller det vi tror, er de andres øjne. Det er jo i virkeligheden vores egne kritiske øjne. Nej, i stedet ser vi på de andre med Guds

øjne. Det er korsets symbolik. Når vi ser på korset, ser vi Gud, og vi ser vores næste. Der er nemlig både en lodret og en vandret akse. Det kristne menneske står altid i de to relationer, og de kan ikke adskilles fra hinanden. At se på korset vil sige at se på vores næste med Guds øjne. Og i Guds øjne er vi elskede børn, der har brug for hinanden.

Bær hinandens byrder, således opfylder I Kristi lov. Sådan står der i Bibelen. Det er en anden måde at sige det samme på. Det handler om at se den anden, i stedet for at prøve at finde sig selv.

Vi har fået en frelser. Det er Jesus Kristus. Med dåbens åg, som han har lagt på vores skuldre, skal vi ikke gøre os fortjent til noget. Vi behøver ikke at finde frem til vores indre unikke kerne for at være noget. Vi behøver ikke bære mere! Vi *bliver* båret. Af ham der, der hænger der og synes, at vi var alt besværet værd. Han ser os, som vi i virkeligheden er: Mennesker, der trænger til kærlighed. Det er vores frelse. At vi allerede er elsket.

Lovprisning

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden,
som det var i begyndelsen,
således også nu og altid
og i al evighed. Amen.

Kirkebøn

Kære Gud, almægtige far. Tag vore hænder. Grib os med dine varme og kærlige hænder, og gå med os, så vi ikke mister retningssansen og går hvileløse omkring, men i stedet finder ind til din kærlighed. Din ubetingede kærlighed, der omslutter os som to omsorgsfulde hænder. Og når vi har fundet hvilen i dine kærlige hænder, plant os da som frøet i den gode jord. Giv os vand fra dine kilder og lys fra din sol, så vi slår rod, spirer og gror og folder vores bladpragt ud. Og fortsæt så din gode gerning i os; grav omkring os, fjern al den ukrudt, der truer os på livet, giv gødning og giv tid! Og så beder vi til, at vi må bære frugt.

Du rige og gavmilde Gud. Du er skaberkraften i alt, der gror. Lad også vores tro spire, og forbarm dig over os, når vi råber på mere sikkerhed. Lær os at leve tillidsfuldt i verden. Livets Herre, send os ud i verden med kraft og styrke. Lad også vores hænder blive til velsignelse for andre, så vi selv tager den ensomme i hånden og søger at skabe liv, hvor der før var goldt. Amen.

Apostolsk velsignelse

Lad os med apostlen tilønske hinanden:

Vor Herre Jesu Kristi nåde,
Guds kærlighed,
og Helligåndens fællesskab
være med os alle. Amen!

Tale til konfirmanderne

Kære konfirmander, læg jeres hånd i min. Alle børn ude i DK, læg jeres hånd i min; millioner af børn, læg jeres hånd i min; giv det bare et øjeblik... Kom hen til skærmen og læg jeres hånd i min. Jeg og jeres forældre var som jer en gang. Lov mig én ting. Bliv noget andet, end det vi blev. Skab en bedre verden. Det er dét mit projekt går ud på. Sådan dér! Kys!

Ja, for nu at blive ved Thomas Blachman... Så I X-factor finalen i år? Om I vil lægge jeres hånd i Thomas Blachmans er op til jer. Jeg vil hverken råde jer til det eller fraråde jer det. Men det med at lægge sin hånd i et andet menneskes hånd er uhyre vigtigt.

I sidder nok ved siden af jeres forældre. Prøv at tag deres hænder og se på dem. For ca. 13 år siden bar de hænder jer ind i kirken, da I blev døbt. Om nogle år skal nogle af jer måske giftes her i kirken, og fædrene skal gå hånd i hånd med døtrene op af kirkegulvet; og I skal knæle ved alteret sammen med et menneske, I elsker, og så besegler I jeres ægteskab med et håndtryk, ved at lægge jeres hånd i et

andet menneskes hånd. Og måske skal I en dag med jeres egne hænder bære et nyt barn til døbefonten. Og så går der forhåbentlig mange år, og hvis alt foregår i den orden, vi håber, så skal I, ved jeres forældres begravelse, bære dem ud af kirken. Rummet her er skabt til at rumme den største glæde og den dybeste sorg og smerte. Vi sang om det inden prædikenen i salmen "Überørt af byens travlhed." Her lød ordene: Slægters fodtrin lyder mod os op igennem glemte år, danse-lette eller tunge, som de følte deres kår, når de andagtsfulde kom med deres små til livets Gud, når de knugede af sorgen bar de kære døde ud.

Kirken er et rum til alt det, vi ikke kan bære alene. Her kommer vi og bliver styrket af Gud, så vi kan bære hinanden.

Kirken er et rum til refleksion over livet.

Det er en kendt kliché, at I i dag træder ind i de voksnes rækker. Det er noget vrøvl. Men I er begyndt at forstå jeres eget ansvar; I er begyndt at forstå, hvem I er, og hvad I ønsker af livet. Kirken er også et rum til den refleksion; og her i rummet bliver I ikke vurderet på, om I har succes; her i rummet bliver I bare taget imod. Og når I sætter jer på

bænken, så spørger Gud helt stilfærdigt, og med oprigtig interesse: Hvordan har du det? Og i det øjeblik begynder bønnen og den ordløse samtale, der er en af kirkens kendetegn. I kan folde jeres hænder, når I beder. Og når I gør det, så holder I Gud i hånden. Når I folder jeres hænder og beder den bøn, som vi om lidt skal bede sammen ved alteret, Fadervor, så lægger I jeres hænder i Jesus' hænder. Og så bærer han med på jeres liv.

Bønner er altid et råb om hjælp, og Jesu svar på det råb om hjælp, når I folder hænderne i bøn, er altid et andet menneske. Gud vil, at når vores bøn er slut, og vi har fået en fri hånd, så skal vi med den frie hånd gribe fat om en anden hånd, så vi kan bære med på hinandens liv: Bær hinandens byrder, således opfylder I Kristi lov.

Så min opfordring til jer i dag, det er, at I må turde slippe jer selv, glemme jeres karriere og jeres selvudvikling, og så lægge jeres hånd i Guds hænder, i Jesus' hænder, for hans åg er godt, og hans byrde er let. Da vil en anden hånd gribe jeres; den hånd er Guds svar.